

عنوان مقاله:

تبیین ویژگی های فضاهای باز و نیمه باز معماری ایرانی

محل انتشار:

پنجمین کنگره بین المللی عمران ، معماری و توسعه شهری (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

مریم باقری افشار - دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، پردیس علوم و تحقیقات خوزستان، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران -
دانشجوی کارشناسی ارشد، گروه معماری، واحد اهواز، دانشگاه آزاد اسلامی، اهواز، ایران

محسن تابان - استادیار دانشکده معماری و شهرسازی و عضو هیات علمی دانشگاه صنعتی جندی شاپور دزفول، ایران

خلاصه مقاله:

معماری درونگرای ایرانی توانسته است با بکارگیری، فضاهای نیمه باز در راستای فضای باز و بسته، فضایی صمیمی و انعطاف پذیر برای ساکنین ایجاد کند. معماران سنتی توانسته اند، با خلق فضاهایی با خصوصیات ویژه خود مانند: فضای بیرون بنا(باز و عمومی) فضای میانی(نیمه باز و نیمه خصوصی) و فضای درون (بسته و خصوصی) به تمام ابعاد روانی و کالبدی افراد بپردازند و باعث آسایش اقلیمی و بصری شوند. ابعادی که در دهه های اخیر کمتر به آن پرداخته شده است. متناسفانه این ویژگی ها که با معماری ایرانی پیوند ناگستنی دارند و می توانند به معماری امروز ما در جهت حضورپذیری، سرزندگی و... کمک کنند، کمرنگ شده است. در این مقاله سعی شده است با روش اسنادی و کتابخانه ای و بررسی کیفی به مفهوم فضاهای باز و نیمه باز معماری ایرانی بپردازد. در این تحقیق ابتدا مفاهیم فضاهای باز و نیمه باز بیان می شود. سازماندهی فضایی بر اساس شکل گیری نسبت به فضاهای نیمه باز در دو دوره قبل و بعد از اسلام، بررسی شده است و مشخص می کند که این حضور فضای باز و نیمه باز در دوره های بعد به عنوان الگوی شاخص مطرح است و هم جهت با، بحث زیبایی شناسی و آسایش بصری به آسایش اقلیمی هم به عنوان یک اصل توجه شده است. در این بررسی مشخص شده است، که نقش واسط سوم یعنی فضای نیمه باز در شکل دهی، فضا سازی، برقراری ارتباط محیطی، خلق عملکردهای متفاوت و ... حایز اهمیت بوده است.

کلمات کلیدی:

فضاهای باز، فضاهای نیمه باز، قبل و بعد از اسلام، معماری ایرانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/735164>

